

ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษากับการจัดการเรียนรู้
ดิจิทัลในสถานศึกษาอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม

The Relationship between Transformational Leadership of Educational
Institution Administrators and Digital Learning Management in Vocational
Education Institutions Nakhon Phanom Province

จรรย์ญา ศรีสวัสดิ์^{*1}, ดร.รวีสุดา เทศเมือง²

Jarunya Srisawusdi^{*1}, Dr. Rawisuda Thetsamuang²

หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

e-mail 1jaranya220326@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม 2) ศึกษาการจัดการเรียนรู้ดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงกับการจัดการเรียนรู้ดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครู จำนวน 140 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจงตามคุณสมบัติเฉพาะของผู้บริหารและครูในสถานศึกษาอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบสอบถามภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษา มีความตรงตามเนื้อหาระหว่าง 0.67-1.00 และมีความเชื่อมั่น 0.70 และ 2) แบบสอบถามการจัดการเรียนรู้ดิจิทัล มีความตรงตามเนื้อหาระหว่าง 0.67-1.00 และมีความเชื่อมั่น 0.78 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า:

1. ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการให้ความสำคัญกับบุคคลเป็นรายบุคคล รองลงมา คือ ด้านอิทธิพลในอุดมคติ ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการกระตุ้นทางปัญญา ตามลำดับ

2. การจัดการเรียนรู้ดิจิทัล โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการสอนดิจิทัล (Digital Pedagogy) รองลงมา คือ ด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ (Empowering Learning) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการมีส่วนร่วมทางวิชาชีพ (Professional Engagement)

3. ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษากับการจัดการเรียนรู้ดิจิทัลในสถานศึกษาอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม โดยรวม มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำ ดังจะเห็นได้จากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ($r_{xy} = .215^{**}$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมติฐาน

คำสำคัญ: ภาวะผู้นำ, ผู้บริหาร, ความสัมพันธ์

Abstract

This independent study aimed to: 1) examine the level of transformational leadership of educational institution administrators in vocational education institutions, Nakhon Phanom Province; 2) study the level of digital learning management of educational institution administrators in vocational education institutions, Nakhon Phanom Province; 3) investigate the relationship between transformational leadership and digital learning management of educational institution administrators in vocational education institutions, Nakhon Phanom Province. The sample consisted of 140 teachers, selected using purposive sampling based on specific qualifications of administrators and teachers in vocational education institutions, Nakhon Phanom Province. The research instruments included: 1) a questionnaire on transformational leadership of educational institution administrators with content validity between 0.67-1.00 and reliability of 0.70, and 2) a questionnaire on digital learning management with content validity between 0.67-1.00 and reliability of 0.78. Data were analyzed using mean, standard deviation, and Pearson's simple correlation coefficient.

The findings revealed that:

1. Transformational leadership of educational institution administrators in vocational education institutions, Nakhon Phanom Province, was overall at a high level. When considering each aspect, all aspects were at a high level. The aspect with the highest mean was Individualized Consideration, followed by Idealized Influence, Inspirational Motivation, and the aspect with the lowest mean was Intellectual Stimulation, respectively.

2. Digital learning management was overall at a high level. When considering each aspect, all aspects were at a high level. The aspect with the highest mean was Digital Pedagogy, followed by Empowering Learning, and the aspect with the lowest mean was Professional Engagement.

3. The relationship between transformational leadership of educational institution administrators and digital learning management in vocational education institutions, Nakhon Phanom Province, overall showed a low positive correlation, as indicated by the correlation coefficient ($r_{xy} = .215^{**}$) with statistical significance at the .01 level, consistent with the hypothesis.

Keywords: Leadership, management, relationships

บทนำ

การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมโลกได้ส่งผลกระทบอย่างยิ่งต่อประเทศไทย จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเร่งดำเนินการปฏิรูปและพัฒนาระบบการศึกษาของชาติ เพื่อสร้างสรรค์บุคลากรที่มีคุณภาพเหมาะสมสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่กำลังผ่านการเปลี่ยนผ่านทั้งในมิติเศรษฐกิจและสังคม โดยมุ่งหวังให้ประชากรไทยสามารถบูรณาการและสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันกับประชาคมนานาชาติได้อย่างเหมาะสม ดังนั้นจึงได้มีการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 พ.ศ. 2566 – 2570 (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2565 : 2) และแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560 : 17) โดยจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือที่เข้มแข็งจากทุกภาคส่วนของสังคม เพื่อขับเคลื่อนให้เกิดผลลัพธ์ที่ต่อเนื่องในการกำหนดเส้นทางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 ให้ประเทศสามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อบรรลุเป้าหมาย "ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง" ตามเจตนารมณ์ของยุทธศาสตร์ชาติ

ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเป็นพฤติกรรมที่ผู้นำในหน่วยงานต่าง ๆ ผู้บริหารที่เป็นเลิศต้องสามารถรู้เท่าทันสถานการณ์ และการเปลี่ยนแปลงของสังคมอยู่เสมอ มีการกระตุ้นให้เกิดความสนใจในระหว่างผู้ร่วมงาน และผู้ตามให้มองงานของพวกเขาในแง่มุมใหม่ ๆ ทำให้เกิดการตระหนักรู้ในเรื่องภารกิจและวิสัยทัศน์ของทีมและองค์การ มีการพัฒนาศักยภาพของผู้ร่วมงานและผู้ตามไปสู่ระดับความสามารถที่สูงขึ้น ชักนำให้ผู้ร่วมงานและผู้ตามมองให้ไกลเกินกว่าความสนใจของพวกเขาเองไปสู่สิ่งที่จะทำให้กลุ่มได้ประโยชน์ นอกจากนี้ยังเป็นกระบวนการที่ผู้นำพยายามเปลี่ยนแปลงผู้ตามให้ปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ มีอิทธิพลต่อความคิด สร้างแรงจูงใจให้ผู้ตามมีแรงบันดาลใจ สนับสนุน และกระตุ้นการใช้ปัญญาความคิดของผู้ตามในการทำงาน การแก้ปัญหา ให้ความสำคัญเป็นรายบุคคล คอยให้กำลังใจ และเป็นพี่ปรึกษาช่วยเหลือให้ผู้ตามมีความมั่นใจทั้งในตัวผู้นำและตนเอง ทำให้เกิดความไว้วางใจ (จตุรภัทร ประทุม และคณะ, 2559 : 120 - 130) กล่าวได้ว่า ผู้บริหารสถานศึกษาที่มีคุณลักษณะผู้นำการเปลี่ยนแปลง จะต้องมียุทธศาสตร์ในการจูงใจครูให้กระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยความเต็มใจ และผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องส่งเสริมให้ครูได้แสดงออกถึงความคิด ความรู้ ความสามารถ สร้างสภาพแวดล้อมและบรรยากาศในการทำงานที่อบอุ่น นำไปสู่ความจริงใจ และ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน จนเกิดการทำงานที่มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล (วรวัฒน์ แสงน้อยอ่อน, 2564 : ออนไลน์)

การจัดการเรียนการสอนในรูปแบบดิจิทัลเป็นการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาประยุกต์ใช้ ในกระบวนการเรียนรู้ โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 และสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีองค์ประกอบหลัก ได้แก่ (1) การใช้สื่อดิจิทัลและแหล่งเรียนรู้ออนไลน์ที่หลากหลาย เช่น วิดีโอ แอนิเมชัน และแอปพลิเคชันต่างๆ เพื่อสร้างความน่าสนใจและเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ (2) การสร้างปฏิสัมพันธ์ผ่านเทคโนโลยีโดยใช้แพลตฟอร์มออนไลน์หรือแอปพลิเคชันเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการทำงานร่วมกันระหว่างผู้เรียน (3) การประเมินผลในรูปแบบดิจิทัลด้วยเครื่องมือดิจิทัล เช่น แบบทดสอบออนไลน์หรือการสร้างแฟ้มสะสมผลงานดิจิทัล (4) การเรียนรู้แบบยืดหยุ่นที่ออกแบบให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลาผ่านอุปกรณ์ดิจิทัลต่างๆ (5) การพัฒนาทักษะดิจิทัลโดยมุ่งเน้นการพัฒนาความเชี่ยวชาญการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารให้แก่ผู้เรียน (6) การสร้างเครือข่ายการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างผู้เรียนผ่านช่องทางดิจิทัล และ (7) การปรับบทบาทของผู้สอนให้เป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้มากกว่าการเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้เพียงอย่างเดียว ทั้งนี้ การจัดการเรียนการสอนในรูปแบบดิจิทัลมี

เป้าหมายเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ พัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับอนาคต และเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนสามารถเผชิญกับความท้าทายในยุคดิจิทัลได้อย่างมั่นใจ (จินณวัตร ปะโคทั้ง, 2561 : 41-57)

การจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มเด็กที่เกิดในยุคเทคโนโลยีดิจิทัล โดยครูและผู้บริหารสถานศึกษาที่เป็นกลุ่มบุคคลที่เกิดก่อนที่จะมีการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอย่างแพร่หลาย นับเป็นความท้าทายในการบริหารการศึกษาในยุคเทคโนโลยีดิจิทัลอย่างมาก ผู้บริหารสถานศึกษาต้องทำความเข้าใจว่าผู้เรียนในยุคนี้มีการเรียนรู้อย่างไร และจะดำเนินการอย่างไรให้ครูสามารถจัดการเรียนรู้ด้วยนวัตกรรม หรือแนวทางใหม่ ๆ ที่จะเชื่อมโยงความคิด ความรู้ โดยใช้เทคโนโลยีเป็นตัวส่งผ่านไปยังผู้เรียนในยุคดิจิทัล (สุกัญญา แซ่ม้อย, 2560 : 216 -224)

สถานศึกษาจึงเป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบในการดำเนินการกิจการศึกษา การแลกเปลี่ยนความรู้ และการสร้างองค์ความรู้ใหม่ จึงจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาให้มีความพร้อมในการยกระดับคุณภาพผู้เรียนให้บรรลุมาตรฐานการศึกษา สถานศึกษาที่มีเกณฑ์คุณภาพสามารถประเมินได้จาก การบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ในการดำเนินการศึกษา การพิจารณาศักยภาพในการพัฒนานักเรียนให้มีมุมมองเชิงบวก มีขีดความสามารถในการปรับตัวให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม รวมถึงศักยภาพในการแก้ไขปัญหาในการบริหารจัดการศึกษาของสถานศึกษา บุคคลที่มีอิทธิพลสูงสุดในการนำสถานศึกษาสู่การเปลี่ยนแปลง คือ ผู้บริหารที่ต้องเป็นบุคคลที่มีความรอบรู้ ความเชี่ยวชาญมีคุณลักษณะผู้นำโดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณลักษณะผู้นำที่เหมาะสมกับการบริหารการเปลี่ยนแปลงในยุคปัจจุบัน คือ ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง (พนิดา คุณพล, 2564 : 25 - 39) ดังนั้นผู้นำหรือผู้บริหารสถานศึกษา ซึ่งเป็นตัวแปรแห่งการเปลี่ยนแปลงเป็นบุคคลหรือกลุ่มที่รับภาระรับผิดชอบโดยตรง แสดงคุณลักษณะผู้นำในการเปลี่ยนแปลงรูปแบบพฤติกรรมที่ดำรงอยู่ขององค์กรหรือสถานศึกษาให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่เหมาะสมจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ซึ่งในยุคเทคโนโลยีดิจิทัลนี้ การศึกษาจำเป็นต้องมุ่งสู่การสร้างสรรค์บุคลากรให้มีคุณภาพและเป็นที่ต้องการของสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาทักษะทางด้านเทคโนโลยี ได้แก่ การยกระดับศักยภาพในการใช้เครื่องมือที่มีอยู่ ซึ่งรวมถึงการเข้าใจกระบวนการทำงานของฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ และการติดตามการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว การสืบค้นและใช้งานข้อมูล โดยไม่เพียงแค่สืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตแต่ต้องสามารถวิเคราะห์และตัดสินใจใช้ข้อมูลใช้ประโยชน์จากข้อมูลในอินเทอร์เน็ตอย่างมีประสิทธิภาพ และเข้าใจเรื่องลิขสิทธิ์และการนำข้อมูลไปใช้อย่างถูกต้อง การสอนและการเรียนรู้ ซึ่งอาศัยความร่วมมือในการแบ่งปันองค์ความรู้และความเชี่ยวชาญ พัฒนาทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลทั้งในฐานะผู้เรียนและผู้สอน และใช้เครื่องมือในการนำเสนอได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการสื่อสารและความร่วมมือ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปรับตัวเข้ากับโลกดิจิทัลที่เทคโนโลยีเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เข้าใจการเกิดขึ้นของสังคมใหม่ ๆ ที่แบ่งแยกเป็นกลุ่มมากขึ้น และใช้เทคโนโลยีในการเชื่อมต่อและสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ (กุลณัฐ เหมราช และคณะ, 2563 : 46 - 59)

จากผลการดำเนินงานตามภารกิจปี พ.ศ. 2567 ที่ผ่านมาผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาในจังหวัดนครพนมกำลังเผชิญกับความท้าทายหลายมิติในการนำการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลมาประยุกต์ใช้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษาและขีดความสามารถในการแข่งขันของสถานศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งปัญหาเหล่านี้มีความเชื่อมโยงและส่งผลกระทบซึ่งกันและกันในหลายระดับ ปัญหาหลักเริ่มต้นจากด้านโครงสร้างพื้นฐานและเทคโนโลยีที่ผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาต้องเผชิญกับความยากลำบากในการจัดหาและบำรุงรักษาอุปกรณ์เทคโนโลยีที่ทันสมัย ทำให้สถานศึกษาต้องวางแผนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการบริหารงานอย่างเร่งด่วน โดยเฉพาะการจัดหาสื่ออุปกรณ์ที่ทันสมัยและเทคโนโลยีสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งปัญหานี้เชื่อมโยงไปสู่ปัญหาด้านการพัฒนาบุคลากรที่ขาดแคลนผู้มี

ความเชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีดิจิทัล จำเป็นต้องจัดอบรมพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถให้ดียิ่งขึ้นและพัฒนาตนเองอยู่เสมอเพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ขณะเดียวกัน ระบบการบริหารจัดการที่ยังไม่บูรณาการก็เป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพโดยรวม จำเป็นต้องสร้างระบบ Big DATA ให้ระบบโปรแกรมทุกระบบเชื่อมต่อทรัพยากรข้อมูลร่วมกันและปรับปรุงระบบอีเมลภาครัฐที่มีผู้ใช้น้อย โดยภาครัฐควรพัฒนาเมลภาครัฐให้เหมือนเมลเอกชน ปัญหาเหล่านี้สะท้อนถึงปัญหาที่ลึกซึ้งกว่าคือการขาดทักษะดิจิทัลของผู้บริหารเอง ดังที่งานวิจัยของปทีวรณ นันทิตา และคณะ (2564) พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาในสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ยังต้องการการพัฒนาทักษะดิจิทัลเพิ่มเติม โดยเฉพาะในด้าน การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารเพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียนและบุคลากร ที่สำคัญที่สุด ผู้บริหารสถานศึกษาต้องเผชิญกับความท้าทายในการปรับตัวสู่ยุคดิจิทัล ซึ่งต้องปรับ Mindset ของตนเอง รู้จักชั้นเรียน รู้จักครู และรู้จักวิธีการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องเป็นผู้นำ การเปลี่ยนแปลงเพื่อให้ครูกล้าเปลี่ยนแปลงและหาจุดเปลี่ยนให้แก่องค์กร ทั้งหมดนี้สะท้อนให้เห็นว่าปัญหาที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพียงปัญหาเทคนิคเท่านั้น แต่เป็นปัญหาที่ต้องการการเปลี่ยนแปลงในมิติของการคิดการบริหารจัดการ และการพัฒนาศักยภาพอย่างครอบคลุม (ปทีวรณ นันทิตา, บุญม พานพงษ์, และ สิงห์ปาน พงศ์ธร, 2564)

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะครูสังกัดอาชีวศึกษาเห็นว่า ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษามีบทบาทสำคัญต่อการขับเคลื่อนและส่งเสริมให้ครูสามารถจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสองปัจจัยนี้ จะเป็นข้อมูลสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคดิจิทัล จึงมีความสนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษากับการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล สังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดนครพนม เพื่อเป็นแนวทางที่สามารถนำไปกำหนดนโยบาย รูปแบบ แนวทางในการวางแผน ส่งเสริมปรับปรุง และพัฒนาคุณลักษณะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาและการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล เพื่อให้ครูสามารถจัดการเรียนรู้ได้อย่างเต็มศักยภาพและเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อผู้เรียนสูงสุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

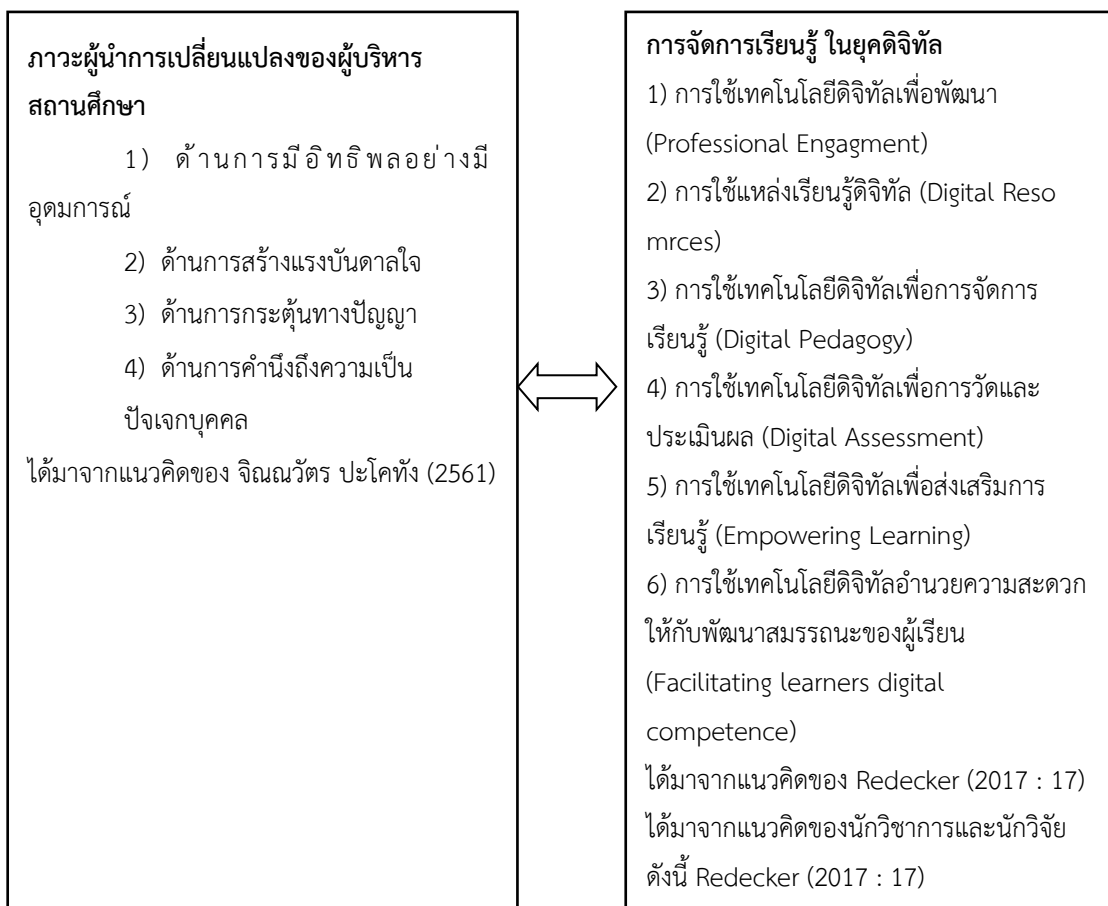
1. เพื่อศึกษาระดับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม
2. เพื่อศึกษาระดับการจัดการเรียนรู้ดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงกับการจัดการเรียนรู้ดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษา เอกสาร ตำรา งานวิจัยเกี่ยวกับ แนวคิด และทฤษฎีการภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษา ได้นำมาจากสังเคราะห์จากความรู้ที่เกี่ยวข้องจากนักวิชาการทั้งในและต่างประเทศ มี 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ 2) ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ 3) ด้านการกระตุ้นทางปัญญา และ 4) ด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล และการจัดการเรียนรู้ ในยุคดิจิทัล มี 6 ด้าน ได้แก่ 1) การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อพัฒนา (Professional Engagement) 2) การใช้แหล่งเรียนรู้ดิจิทัล (Digital Resources) 3) การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการจัดการเรียนรู้ (Digital Pedagogy) 4) การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการวัดและประเมินผล

(Digital Assessment) 5) การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ (Empowering Learning) 6) การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอำนวยความสะดวกให้กับพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียน (Facilitating learners digital competence) ได้กำหนดเป็นกรอบแนวคิดของการศึกษา ผลปรากฏดังภาพที่ 1

ตัวแปรในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษากับการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล สังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม โดยใช้ประชากรครูจากสถานศึกษา 4 แห่ง ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคบ้านแพง วิทยาลัยเทคนิคนครพนม วิทยาลัยการอาชีพนาแก และวิทยาลัยการอาชีพวัดโสมมังคลาราม จำนวน 140 คน และคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง 103 คน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ตามตารางการกำหนดตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม 3 ตอน ประกอบด้วย ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบ ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง และการจัดการเรียนรู้ยุคดิจิทัล ซึ่งใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ และได้รับการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 และค่าความเชื่อมั่น (Cronbach's Alpha) เท่ากับ 0.78 เก็บข้อมูลใช้ Google Forms ในช่วงเดือนกรกฎาคม-ธันวาคม 2568 และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพื้นฐาน (ค่าเฉลี่ย

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามเกณฑ์ของชูศรี วงศ์รัตน์ (2553)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษากับการจัดการเรียนรู้ดิจิทัลในสถานศึกษาอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม สามารถสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 1 ระดับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม

ข้อ	ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษา	$\bar{X}$	SD	แปลผล	อันดับ
1	ด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ (X_1)	3.98	0.57	มาก	2
2	ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ (X_2)	3.96	0.54	มาก	3
3	ด้านการกระตุ้นทางปัญญา (X_3)	3.84	0.56	มาก	4
4	ด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล (X_4)	4.04	0.47	มาก	1
รวมเฉลี่ย (X_x)		3.96	0.54	มาก	

จากตารางที่ 1 พบว่า ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$, $SD = 0.54$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล (X_4) ($\bar{X} = 4.04$, $SD = 0.47$) รองลงมา คือ ด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ (X_1) ($\bar{X} = 3.98$, $SD = 0.57$) ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ (X_2) ($\bar{X} = 3.96$, $SD = 0.54$) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการกระตุ้นทางปัญญา (X_3) ($\bar{X} = 3.84$, $SD = 0.56$) ตามลำดับ

ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษากับการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล สังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม โดยภาพรวม ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษา (XX) กับการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล (YY) มีความสัมพันธ์ทางบวกระดับต่ำ ($r = .215^{**}$) เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์รายด้านของภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงกับการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล พบว่า มีความสัมพันธ์ใน 2 ระดับ ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระดับต่ำ ได้แก่ ด้านการสร้างแรงบันดาลใจมีความสัมพันธ์ ด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ ด้านการกระตุ้นทางปัญญา และด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล
2. ความสัมพันธ์ระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการจัดการเรียนรู้ด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการวัดและประเมินผล ด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ และด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอำนวยความสะดวกให้กับพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียน

ความสัมพันธ์รายด้านพบว่า

1. ด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการจัดการเรียนรู้ ($Y3$) มีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงทุกด้าน โดยความสัมพันธ์สูงสุดกับด้านการสร้างแรงบันดาลใจ ($r = .507^{**}$) รองลงมา เป็นด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล ($r = .450^{**}$) ด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ ($r = .420^{**}$) และด้านการกระตุ้นทางปัญญา ($r = .391^{**}$) ตามลำดับ
2. ด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการวัดและประเมินผล ($Y4$) มีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง 3 ด้าน โดยความสัมพันธ์สูงสุดกับด้านการสร้างแรงบันดาลใจ ($r = .486^{**}$) รองลงมา

เป็นด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ ($r = .417^{**}$) และด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล ($r = .367^{**}$) ตามลำดับ ส่วนด้านการกระตุ้นทางปัญญามีความสัมพันธ์ระดับต่ำ ($r = .298^{**}$)

3. ด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ (Y5) มีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงทุกด้าน โดยความสัมพันธ์สูงสุดกับด้านการสร้างแรงบันดาลใจ ($r = .531^{**}$) รองลงมาเป็นด้านการกระตุ้นทางปัญญา ($r = .502^{**}$) ด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ ($r = .393^{**}$) และด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล ($r = .319^{**}$) ตามลำดับ

4. ด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอำนวยความสะดวกให้กับพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียน (Y6) มีความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลางกับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง 3 ด้าน โดยความสัมพันธ์สูงสุดกับด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ ($r = .461^{**}$) รองลงมาเป็นด้านการสร้างแรงบันดาลใจ ($r = .437^{**}$) และด้านการกระตุ้นทางปัญญา ($r = .309^{**}$) ตามลำดับ ส่วนด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคลมีความสัมพันธ์ระดับต่ำ ($r = .275^{**}$)

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษากับการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล สังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม สามารถอภิปรายผล ดังนี้

1. ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้เพราะผู้บริหารสถานศึกษา สอดคล้องกับผลการวิจัยของการปฏิบัติตนในทุกองค์ประกอบของภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ ด้านการกระตุ้นทางปัญญา และด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล โดยผู้บริหารสามารถเป็นแบบอย่างที่ดี สื่อสารวิสัยทัศน์ได้ชัดเจน ส่งเสริมให้บุคลากรทำงานอย่างเต็มความสามารถ กระตุ้นให้คิดวิเคราะห์และสร้างนวัตกรรมใหม่ รวมทั้งให้ความสำคัญกับความต้องการและความแตกต่างของบุคลากรแต่ละคนอย่างเหมาะสม นอกจากนี้ ผู้บริหารยังสามารถนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่มาปรับใช้ในการบริหารจัดการและการจัดการเรียนการสอน ส่งผลให้สถานศึกษาสามารถพัฒนาและปรับตัวให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นลินี ศรีจันทร์ (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาภาคอีสาน สกลนคร ผลการวิจัยพบว่า ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ด้านการกระตุ้นทางปัญญา รองลงมาคือ ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ ด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ และด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล ตามลำดับ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชารินา เต๊ะ (2566) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาประถมศึกษาของรัฐบาลชายแดนไทย-มาเลเซีย จังหวัดนราธิวาส ผลการวิจัยระบุว่า ผู้บริหารสถานศึกษาประถมศึกษาของรัฐบาลชายแดนไทย-มาเลเซีย จังหวัดนราธิวาส มีภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงในระดับมากทุกด้าน โดยเฉพาะด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ ซึ่งสะท้อนถึงความสามารถในการเป็นแบบอย่างที่ดีและสร้างแรงศรัทธาให้กับบุคลากรในสถานศึกษา สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุกัญญา ณ น่าน (2566) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดน่าน ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาจังหวัดน่านมีภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะด้านการกระตุ้นทางปัญญาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารสามารถส่งเสริมให้บุคลากรคิดวิเคราะห์และสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ ได้ดี และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จตุพร เงินยัง (2567) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารที่ส่งผลต่อวัฒนธรรมองค์การแบบปรับตัวของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

กรุงเทพฯ สังกัดสมาคมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาแห่งประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า ระดับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน กรุงเทพฯ สังกัดสมาคมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาแห่งประเทศไทย โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ รองลงมาคือด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือด้านการกระตุ้นการใช้ปัญญา

1.1 ด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ โดยรวม อยู่ในระดับมาก สามารถสร้างแรงบันดาลใจและเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่บุคลากรในสถานศึกษา โดยผู้บริหารแสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับค่านิยมและความเชื่อที่ต้องการปลูกฝังในองค์กร มีการปฏิบัติงานและดำเนินชีวิตอย่างเป็นแบบอย่างที่ดี ยึดมั่นในคุณธรรมและจริยธรรมในการบริหารงาน รวมทั้งมีวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนและสามารถสื่อสารให้บุคลากรเข้าใจและยอมรับได้ ทำให้บุคลากรเกิดความเคารพนับถือและศรัทธาในตัวผู้บริหาร ส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในการร่วมมือและร่วมใจกันพัฒนาสถานศึกษาให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้นอกจากนี้ ผู้บริหารยังมีความสามารถในการสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้และการพัฒนา ส่งเสริมให้บุคลากรมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางของสถานศึกษา และสร้างความมุ่งมั่นในการบรรลุวิสัยทัศน์ร่วมกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชารินา เต๊ะ (2566) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาประถมศึกษาของรัฐชายแดนไทย-มาเลเซีย จังหวัดนราธิวาส ผลการวิจัยระบุว่า ผู้บริหารสถานศึกษาประถมศึกษาของรัฐชายแดนไทย-มาเลเซีย จังหวัดนราธิวาส มีภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงในระดับมากทุกด้าน โดยเฉพาะด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ ซึ่งสะท้อนถึงความสามารถในการเป็นแบบอย่างที่ดีและสร้างแรงศรัทธาให้กับบุคลากรในสถานศึกษา สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จตุพร เงินยัง (2567) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารที่ส่งผลต่อวัฒนธรรมองค์การแบบปรับตัวของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน กรุงเทพฯ สังกัดสมาคมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาแห่งประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า ระดับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน กรุงเทพฯ สังกัดสมาคมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาแห่งประเทศไทย โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ รองลงมาคือด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ดวงใจ นามลังกา (2563) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงในกลุ่มโรงเรียนพัฒนาศรีประจันต์ สุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารกลุ่มโรงเรียนพัฒนาศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ใช้ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงในการพัฒนาครู โดยเน้นการสร้างวิสัยทัศน์ร่วมและส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ รวมถึงการนำนวัตกรรมใหม่ ๆ มาปรับใช้ในกระบวนการเรียนการสอน

1.2 ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ โดยรวม อยู่ในระดับมาก มีความสามารถในการสร้างแรงจูงใจและกระตุ้นให้บุคลากรมีความมุ่งมั่นในการทำงาน โดยผู้บริหารสื่อสารให้บุคลากรเห็นถึงความสำคัญและคุณค่าของงานที่ทำ ทำให้บุคลากรรู้สึกว่าการงานของตนเองมีความหมายและมีส่วนร่วมในการพัฒนาสถานศึกษา นอกจากนี้ ผู้บริหารยังสนับสนุนและส่งเสริมให้บุคลากรทำงานอย่างเต็มความสามารถ มีการกำหนดเป้าหมายการทำงานที่ชัดเจนและท้าทาย ซึ่งสร้างความตื่นตัวและความปรารถนาที่จะบรรลุเป้าหมายร่วมกัน ผู้บริหารยังแสดงความเชื่อมั่นในศักยภาพของบุคลากร ให้กำลังใจและการสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ทำให้บุคลากรรู้สึกมีคุณค่าและมีแรงผลักดันในการพัฒนาตนเองและพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้เกิดบรรยากาศการทำงานที่เป็นบวกและมีพลัง บุคลากรมีความกระตือรือร้นและพร้อมที่จะเผชิญกับความท้าทายใหม่ ๆ เพื่อนำพาสถานศึกษาไปสู่ความสำเร็จ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จันทพร วิชัยกุล และ ปิยะนาถ บุญมีพิพิธ (2564) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารในยุคประเทศไทย 4.0 สังกัดมัธยมศึกษากรุงเทพฯ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ด้านการสร้างแรงบันดาลใจของผู้บริหารสถานศึกษาในยุคประเทศไทย 4.0 มีความแตกต่างกันตามอายุของผู้บริหาร โดยผู้บริหารที่มีอายุมากกว่ามักมีความสามารถในการสร้างแรงบันดาลใจสูงกว่า ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลอื่น ๆ เช่น เพศและ

ประสบการณ์ ไม่ส่งผลต่อภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นลินี ศรีจันทร์ (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาภาครัฐจังหวัดสกลนคร ผลการวิจัยพบว่า ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ด้านการกระตุ้นทางปัญญา รองลงมาคือ ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ ด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ และด้านการคำนึงความเป็นปัจเจกบุคคล ตามลำดับ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จตุพร เงินยัง (2567) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารที่ส่งผลต่อวัฒนธรรมองค์การแบบปรับตัวของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนกรุงเทพฯ สังกัดสมาคมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาแห่งประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า ระดับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน กรุงเทพฯ สังกัดสมาคมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาแห่งประเทศไทย โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ รองลงมาคือด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ดวงใจ นามลังกา (2563) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงในกลุ่มโรงเรียนพัฒนาศรีประจันต์ สุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารกลุ่มโรงเรียนพัฒนาศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ใช้ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงในการพัฒนาครู โดยเน้นการสร้างวิสัยทัศน์ร่วมและส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ รวมถึงการนำนวัตกรรมใหม่ ๆ มาปรับใช้ในกระบวนการเรียนการสอน

1.3 ด้านการกระตุ้นทางปัญญา โดยรวม อยู่ในระดับมาก ให้ความสำคัญกับการพัฒนาศักยภาพทางความคิดของบุคลากร โดยผู้บริหารส่งเสริมให้บุคลากรคิดวิเคราะห์และแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล ไม่ยึดติดกับวิธีการเดิม ๆ แต่กล้าที่จะคิดนอกกรอบและทดลองวิธีการใหม่ ๆ นอกจากนี้ ผู้บริหารยังเปิดโอกาสให้บุคลากรแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างได้อย่างอิสระ สร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการถกเถียงอย่างสร้างสรรค์ ผู้บริหารมองความท้าทายในฐานะโอกาสในการเรียนรู้และพัฒนา กระตุ้นให้บุคลากรตั้งคำถามกับสิ่งที่เคยปฏิบัติมา และค้นหาวิธีการที่ดีกว่าหรือมีประสิทธิภาพมากขึ้น ส่งผลให้บุคลากรมีความคิดสร้างสรรค์ กล้าที่จะนำเสนอแนวคิดใหม่ ๆ และสามารถสร้างนวัตกรรมเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนและการบริหารจัดการสถานศึกษาให้ก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นลินี ศรีจันทร์ (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาภาครัฐจังหวัดสกลนคร ผลการวิจัยพบว่า ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ด้านการกระตุ้นทางปัญญา รองลงมาคือ ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ ด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ และด้านการคำนึงความเป็นปัจเจกบุคคล ตามลำดับ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุกัญญา ณ น่าน (2566) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดน่าน ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาจังหวัดน่านมีภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะด้านการกระตุ้นทางปัญญาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารสามารถส่งเสริมให้บุคลากรคิดวิเคราะห์และสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ ได้ดี ส่วนด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคลมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด สะท้อนว่าผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับความแตกต่างของบุคลากรมากขึ้น และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ดวงใจ นามลังกา (2563) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงในกลุ่มโรงเรียนพัฒนาศรีประจันต์ สุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารกลุ่มโรงเรียนพัฒนาศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ใช้ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงในการพัฒนาครู โดยเน้นการสร้างวิสัยทัศน์ร่วมและส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ รวมถึงการนำนวัตกรรมใหม่ ๆ มาปรับใช้ในกระบวนการเรียนการสอน

1.4 ด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล โดยรวม อยู่ในระดับมาก ให้ความสำคัญกับความแตกต่างและความต้องการเฉพาะของบุคลากรแต่ละคน โดยผู้บริหารสามารถมอบหมายงานที่เหมาะสมกับศักยภาพและความถนัดของแต่ละบุคคล ทำให้บุคลากรสามารถแสดงความสามารถได้เต็มตามศักยภาพ นอกจากนี้ ผู้บริหารยังให้คำแนะนำและพัฒนาบุคลากรตามความต้องการเป็นรายบุคคล โดยคำนึงถึงความแตกต่างในด้านความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ของแต่ละคน มี

การสนับสนุนการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นการฝึกอบรม การศึกษาต่อ หรือการพัฒนาความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ผู้บริหารยังให้ความสนใจและรับฟังปัญหาของบุคลากรเป็นรายบุคคล แสดงความเอาใจใส่และเข้าใจในสถานการณ์ต่างๆ ของแต่ละคน ส่งผลให้บุคลากรรู้สึกได้รับการยอมรับ มีคุณค่า และมีความผูกพันต่อองค์กรมากขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จตุพร เงินยัง (2567) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารที่ส่งผลต่อวัฒนธรรมองค์การแบบปรับตัวของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนกรุงเทพฯ สังกัดสมาคมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาแห่งประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน กรุงเทพฯ สังกัดสมาคมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาแห่งประเทศไทย โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ รองลงมาคือด้านการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นลินี ศรีจันทร์ (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาภาคีรัฐจังหวัดสกลนคร ผลการวิจัยพบว่า ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ด้านการกระตุ้นทางปัญญา รองลงมาคือ ด้านการสร้างแรงบันดาลใจ ด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ และด้านการคำนึงความเป็นปัจเจกบุคคล ตามลำดับ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชาริณา เต๊ะ (2566) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาประถมศึกษาของรัฐบาลชายแดนไทย-มาเลเซีย จังหวัดนราธิวาส ผลการวิจัยระบุว่า ผู้บริหารสถานศึกษาประถมศึกษาของรัฐบาลชายแดนไทย-มาเลเซีย จังหวัดนราธิวาส มีภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงในระดับมากทุกด้าน โดยเฉพาะด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ ซึ่งสะท้อนถึงความสามารถในการเป็นแบบอย่างที่ดีและสร้างแรงศรัทธาให้กับบุคลากรในสถานศึกษา

2. การจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล โดยรวมอยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้เพราะครูมีความพร้อมและสมรรถนะในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยครูสามารถบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ากับการจัดการเรียนรู้ในทุกขั้นตอน ตั้งแต่การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อพัฒนาตนเองและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนครู การค้นหาและใช้แหล่งเรียนรู้ดิจิทัลที่หลากหลายและน่าเชื่อถือ การนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้เป็นเครื่องมือในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน การใช้เครื่องมือดิจิทัลในการวัดและประเมินผลทั้งระหว่างเรียนและหลังเรียน การส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมายและเลือกเครื่องมือดิจิทัลในการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมถึงการพัฒนาสมรรถนะดิจิทัลของนักเรียนให้สามารถใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์และมีจริยธรรม ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนมีความทันสมัย ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนในยุคดิจิทัล และช่วยพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วงศ์เดือน สุวรรณ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างสมรรถนะครูอาชีวศึกษาด้านการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาสมรรถนะด้านการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลของครูอาชีวศึกษาจำเป็นต้องมีองค์ประกอบที่ครอบคลุมและเป็นระบบ โดยสมรรถนะที่จำเป็นประกอบด้วย 5 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ การออกแบบการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล การสร้างและใช้สื่อดิจิทัลเพื่อการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล การวัดและประเมินผลการเรียนรู้แบบดิจิทัล และจรรยาบรรณและการรู้เท่าทันดิจิทัล ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้ได้นำมาสู่การพัฒนารูปแบบการพัฒนาที่เรียกว่า "D-TEPD Model" ที่ประกอบด้วย 4 ขั้นตอนหลักที่เชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กานดา บุญราช (2566) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 ผลการวิจัยพบว่า การบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 โดยรวมอยู่ในระดับมาก และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัล ควรมีการจัดทำแผน วิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ให้สอดคล้องกับหลักสูตรและการเปลี่ยนแปลง ส่งเสริมครูผู้สอนใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอน จัดอบรมพัฒนาความรู้ ทักษะเกี่ยวกับการจัดทำสื่อแก่ครูผู้สอน

สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชูศักดิ์ จันทยานนท์ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้บนเครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ดิจิทัลสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเรียนรู้ดิจิทัลของนักศึกษาหลังการใช้ชุดกิจกรรมสูงกว่าก่อนใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ผ่านชุดกิจกรรมบน Facebook ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ThanniMalai, R., & Raman, A. (2018) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษากับการบูรณาการเทคโนโลยีในห้องเรียนของครูในศตวรรษที่ 21 ผลการวิจัยพบว่า ระดับภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีตามมาตรฐานชาติด้านการใช้เทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับสูง และพบว่าภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกที่สำคัญกับการบูรณาการเทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอนของครู เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก

2.1 การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อพัฒนา (Professional Engagement) โดยรวมอยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้เพราะครูมีความตระหนักและให้ความสำคัญกับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อพัฒนาตนเองและพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง โดยครูสามารถใช้ข้อมูลจากเทคโนโลยีดิจิทัลในการวิเคราะห์และปรับปรุงการสอนของตนเอง มีการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการทำงานร่วมกับเพื่อนครูเพื่อพัฒนาการสอน สร้างเครือข่ายการเรียนรู้ทางวิชาชีพผ่านแพลตฟอร์มดิจิทัลต่าง ๆ นอกจากนี้ ครูยังมีการแบ่งปันความรู้และประสบการณ์การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลกับเพื่อนครู ไม่ว่าจะเป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ การจัดทำชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community: PLC) ในรูปแบบออนไลน์ หรือการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาวิชาชีพผ่านช่องทางดิจิทัลต่าง ๆ ซึ่งช่วยให้ครูสามารถเรียนรู้และพัฒนาทักษะใหม่ ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษา ส่งผลให้ครูมีความพร้อมในการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วงศ์เดือน สุวรรณ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างสมรรถนะครูอาชีวศึกษาด้านการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบ D-TEPD Model เข้าสู่ขั้นตอน E - Execution ซึ่งเป็นการนำความรู้ไปลงมือปฏิบัติจริงในชั้นเรียนและมีการนิเทศติดตามโดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) เพื่อสร้างการเรียนรู้ร่วมกันและการสนับสนุนระหว่างครู ซึ่งแสดงให้เห็นว่ารูปแบบดังกล่าวไม่เพียงแต่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาสมรรถนะของครูเท่านั้น แต่ยังได้รับการยอมรับและสามารถนำไปใช้ได้จริงในการพัฒนาครูอาชีวศึกษาให้มีความพร้อมในการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กานดา บุญราช (2566) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 ผลการวิจัยพบว่า ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัล ควรจัดอบรมพัฒนาความรู้ทักษะเกี่ยวกับการจัดทำสื่อแก่ครูผู้สอน สร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ วิธีการวัดผลและประเมินผลตามสภาพจริงโดยใช้เทคโนโลยี การแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกัน ส่งเสริมให้ครูมีการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทักษะที่จำเป็นซึ่งเป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเองและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนต่อไป สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Y ms mf (2020) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารการศึกษาในยุคดิจิทัลและโซเซียลมีเดีย ผลการวิจัยพบว่า โซเซียลมีเดีย นั้นจะเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมเพื่อใช้เป็นแพลตฟอร์มสำหรับการจัดการศึกษาที่ประสบความสำเร็จในวิทยาลัยอาชีวศึกษา โดยการศึกษาได้นำเสนอข้อมูลเชิงลึกที่สำคัญเกี่ยวกับบทบาทของโซเซียลมีเดียที่มีต่อการศึกษา และเปิดประเด็นสำคัญให้เห็นถึงความเหมาะสมของนโยบายในการใช้งานโซเซียลมีเดียภายในวิทยาลัยอาชีวศึกษา และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Eberl & Drews (2021) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำดิจิทัลในองค์กรเอกชนในประเทศเยอรมันด้วยการสำรวจแบบสอบถามและสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้บริหารองค์กร ผลวิจัยพบว่า ภาวะผู้นำดิจิทัลมีองค์ประกอบที่สำคัญได้แก่ การใช้เทคโนโลยีใน

การทำงานร่วมกับเครือข่าย การพัฒนาโครงสร้างขององค์กรโดยเน้นเทคโนโลยีดิจิทัล การส่งเสริมพัฒนาและสร้างเทคโนโลยีดิจิทัลแก่บุคลากร ตลอดจนการเป็นพี่เลี้ยงและให้คำปรึกษาแก่บุคลากร

2.2 การใช้แหล่งเรียนรู้ดิจิทัล (Digital Resources) โดยรวม อยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้เพราะครูมีความสามารถและทักษะในการค้นหา คัดสรร และใช้แหล่งเรียนรู้ดิจิทัลที่หลากหลายเพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนการสอน โดยครูสามารถสร้างสรรค์แหล่งเรียนรู้ดิจิทัลของตนเองเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนที่แตกต่างกัน มีการพัฒนาสื่อการสอนในรูปแบบดิจิทัลที่น่าสนใจและเหมาะสมกับเนื้อหาและบริบทของผู้เรียน นอกจากนี้ ครูยังให้ความสำคัญกับลิขสิทธิ์และกฎหมายเมื่อใช้แหล่งเรียนรู้ดิจิทัล แสดงให้เห็นถึงความรับผิดชอบและจริยธรรมในการใช้ทรัพยากรดิจิทัล รวมทั้งมีการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของแหล่งเรียนรู้ดิจิทัลก่อนนำมาใช้ในการสอน เพื่อให้มั่นใจว่าข้อมูลที่น่ามาใช้มีความถูกต้องและเหมาะสม ครูยังสามารถบูรณาการแหล่งเรียนรู้ดิจิทัลต่าง ๆ เข้ากับการจัดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายและทันสมัย ส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนในยุคดิจิทัล สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วงศ์เดือน สุวรรณ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างสมรรถนะครูอาชีวศึกษาด้านการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาสมรรถนะด้านการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลของครูอาชีวศึกษาจำเป็นต้องมีองค์ประกอบที่ครอบคลุมและเป็นระบบ โดยสมรรถนะที่จำเป็นประกอบด้วย 5 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ การออกแบบการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล การสร้างและใช้สื่อดิจิทัลเพื่อการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล การวัดและประเมินผลการเรียนรู้แบบดิจิทัล และจรรยาบรรณและการรู้เท่าทันดิจิทัล สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กานดา บุญราช (2566) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 ผลการวิจัยพบว่า การบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 โดยรวมอยู่ในระดับมาก และการเปรียบเทียบการบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัล จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน ด้านสื่อการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และข้อเสนอแนะควรจัดอบรมพัฒนาความรู้ ทักษะเกี่ยวกับการจัดทำสื่อแก่ครูผู้สอน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชูศักดิ์ จันทยานนท์ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้บนเครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ดิจิทัลสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาชุดกิจกรรมได้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้บน Facebook Group ที่มีองค์ประกอบ 4 ส่วน คือ การนำเสนอเนื้อหา (ผ่าน Live, คลิป, Infographic) การมอบหมายภารกิจ (Project-based) การอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (ผ่าน Comment Post) และการสะท้อนผลการเรียนรู้ และชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Ymsmf (2020) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารการศึกษาในยุคดิจิทัลและโซเชียลมีเดีย ผลการวิจัยพบว่า โซเชียลมีเดียจะเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมเพื่อใช้เป็นแพลตฟอร์มสำหรับการจัดการศึกษาที่ประสบความสำเร็จในวิทยาลัยอาชีวศึกษา โดยการศึกษาได้นำเสนอข้อมูลเชิงลึกที่สำคัญเกี่ยวกับบทบาทของโซเชียลมีเดียที่มีต่อการศึกษา และประเด็นสำคัญให้เห็นถึงความเหมาะสมของนโยบายในการใช้งานโซเชียลมีเดียภายในวิทยาลัยอาชีวศึกษา

2.3 การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการจัดการเรียนรู้ (Digital Pedagogy) โดยรวมอยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้เพราะครูมีความสามารถในการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ากับกระบวนการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับหลักการสอนที่ทันสมัย โดยครูสามารถใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือกระตุ้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ทำให้การเรียนการสอนมีความน่าสนใจและมีส่วนร่วมมากขึ้น นอกจากนี้ ครูยังใช้เทคโนโลยีดิจิทัลให้นักเรียนสะท้อนและติดตามความก้าวหน้าการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งช่วยส่งเสริมการเรียนรู้แบบ Active Learning และการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน ครูยังมีความสามารถในการใช้สื่อและอุปกรณ์ดิจิทัลในการจัดการเรียนรู้อย่างมี

ประสิทธิภาพ เลือกใช้เครื่องมือดิจิทัลที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้และบริบทของผู้เรียน ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่บูรณาการเทคโนโลยีเข้ากับเนื้อหาได้อย่างลงตัว ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนมีความหลากหลาย น่าสนใจ และสามารถพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับศตวรรษที่ 21 ให้แก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วงศ์เดือน สุวรรณ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างสมรรถนะครูอาชีวศึกษาด้านการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาสมรรถนะด้านการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลของครูอาชีวศึกษาจำเป็นต้องมีองค์ประกอบที่ครอบคลุมและเป็นระบบ โดยสมรรถนะที่จำเป็นประกอบด้วย 5 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ การออกแบบการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล การสร้างและใช้สื่อดิจิทัลเพื่อการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล การวัดและประเมินผลการเรียนรู้แบบดิจิทัล และจรรยาบรรณและการรู้เท่าทันดิจิทัล สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กานดา บุญราช (2566) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 ผลการวิจัยพบว่า การบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 โดยรวมอยู่ในระดับมาก และขอเสนอแนะควรส่งเสริมครูผู้สอนใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอน จัดอบรมพัฒนาความรู้ ทักษะเกี่ยวกับการจัดทำสื่อแก่ครูผู้สอน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชุติศักดิ์ จันทยานนท์ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้บนเครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ดิจิทัลสำหรับนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาชุดกิจกรรมได้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้บน Facebook Group ที่มีองค์ประกอบ 4 ส่วน คือ การนำเสนอเนื้อหา (ผ่าน Live, คลิป, Infographic) การมอบหมายภารกิจ (Project-based) การอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (ผ่าน Comment, Post) และการสะท้อนผลการเรียนรู้ และชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ผ่านชุดกิจกรรมบน Facebook ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Thannimalai, R., & Raman, A. (2018) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษา กับการบูรณาการเทคโนโลยีในห้องเรียนของครูในศตวรรษที่ 21 ผลการวิจัยพบว่า ระดับภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีตามมาตรฐานชาติด้านการใช้เทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับสูง และพบว่าภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกที่สำคัญกับการบูรณาการเทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอนของครู

2.4 การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการวัดและประเมินผล (Digital Assessment) โดยรวม อยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้เพราะครูมีความสามารถและทักษะในการใช้เครื่องมือดิจิทัลเพื่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างหลากหลายและมีประสิทธิภาพ โดยครูสามารถใช้เครื่องมือดิจิทัลในการประเมินผลระหว่างเรียน (Formative Assessment) เพื่อติดตามความก้าวหน้าของผู้เรียนและปรับการสอนให้เหมาะสม รวมทั้งการใช้เครื่องมือดิจิทัลในการประเมินผลรวม (Summative Assessment) เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้อย่างถูกต้องและเป็นธรรม นอกจากนี้ ครูยังสามารถให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) แก่นักเรียนผ่านเครื่องมือดิจิทัล ทำให้นักเรียนได้รับข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนรู้ได้อย่างทัน่วงทีและต่อเนื่อง การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการวัดและประเมินผลยังช่วยให้ครูสามารถเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลผลการเรียนได้อย่างเป็นระบบ นำข้อมูลมาใช้ในการปรับปรุงการสอนและพัฒนาผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้การวัดและประเมินผลมีความแม่นยำ รวดเร็ว และสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนได้อย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วงศ์เดือน สุวรรณ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างสมรรถนะครูอาชีวศึกษาด้านการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาสมรรถนะด้านการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลของครูอาชีวศึกษาจำเป็นต้องมีองค์ประกอบที่ครอบคลุมและเป็นระบบ โดยสมรรถนะที่จำเป็นประกอบด้วย 5 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ การออกแบบการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล การสร้างและใช้สื่อดิจิทัลเพื่อการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล การวัดและ

ประเมินผลการเรียนรู้แบบดิจิทัล และจรรยาบรรณและการรู้เท่าทันดิจิทัล สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กานดา บุญราช (2566) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 ผลการวิจัยพบว่า การบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 โดยรวมอยู่ในระดับมาก และข้อเสนอแนะควรสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ วิธีการวัดผลและประเมินผลตามสภาพจริงโดยใช้เทคโนโลยี สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชูศักดิ์ จันทยานนท์ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้บนเครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ดิจิทัลสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ซึ่งหมายความว่านักศึกษาสามารถทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 และทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ผลการเปรียบเทียบทักษะการเรียนรู้ดิจิทัลของนักศึกษาหลังการใช้ชุดกิจกรรมสูงกว่าก่อนใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Thannimalai, R., & Raman, A. (2018) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษากับการบูรณาการเทคโนโลยีในห้องเรียนของครูในศตวรรษที่ 21 ผลการวิจัยพบว่า ระดับภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีตามมาตรฐานชาติด้านการใช้เทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับสูง และพบว่าภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกที่สำคัญกับการบูรณาการเทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอนของครู

2.5 การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ (Empowering Learning) โดยรวมอยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้เพราะครูมีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีอำนาจในการจัดการเรียนรู้ของตนเองและพัฒนาความเป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต โดยครูให้ออกาสักเรียนเลือกเครื่องมือดิจิทัลในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเอง นอกจากนี้ ครูยังส่งเสริมให้นักเรียนกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ของตนเองด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการวางแผนและการตั้งเป้าหมายของผู้เรียน ครูยังใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ตามความสนใจและความต้องการของตนเอง สนับสนุนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-Centered) ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้และสามารถพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ ส่งผลให้ผู้เรียนมีความเป็นอิสระในการเรียนรู้ มีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง และสามารถปรับตัวเพื่อเรียนรู้ได้ตลอดชีวิตในยุคดิจิทัล สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วงศ์เดือน สุวรรณ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างสมรรถนะครูอาชีวศึกษาด้านการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาสมรรถนะด้านการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลของครูอาชีวศึกษาจำเป็นต้องมีองค์ประกอบที่ครอบคลุมและเป็นระบบ โดยสมรรถนะที่จำเป็นประกอบด้วย 5 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ การออกแบบการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล การสร้างและใช้สื่อดิจิทัลเพื่อการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล การวัดและประเมินผลการเรียนรู้แบบดิจิทัล และจรรยาบรรณและการรู้เท่าทันดิจิทัล ซึ่งรูปแบบดังกล่าวมีประสิทธิภาพในการพัฒนาสมรรถนะของครูและสามารถนำไปใช้ได้จริงในการพัฒนาครูอาชีวศึกษาให้มีความพร้อมในการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กานดา บุญราช (2566) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 ผลการวิจัยพบว่า การบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 โดยรวมอยู่ในระดับมาก และข้อเสนอแนะควรส่งเสริมครูผู้สอนใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอน การแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกัน ส่งเสริมให้ครูมีการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทักษะที่จำเป็นซึ่งเป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเองและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนต่อไป สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชูศักดิ์ จันทยานนท์ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้บนเครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ดิจิทัลสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร

วิชาชีพชั้นสูง ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ผ่านชุดกิจกรรมบน Facebook ในระดับมากที่สุด เนื่องจากมีความยืดหยุ่น เข้าถึงง่าย และสอดคล้องกับพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีในชีวิตประจำวัน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Thannimalai, R., & Raman, A. (2018) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษากับการบูรณาการเทคโนโลยีในห้องเรียนของครูในศตวรรษที่ 21 ผลการวิจัยพบว่า ระดับภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีตามมาตรฐานชาติด้านการใช้เทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับสูง และพบว่าภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกที่สำคัญกับการบูรณาการเทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอนของครู

2.6 การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอำนวยความสะดวกให้กับพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียน (Facilitating Learners Digital Competence) โดยรวมอยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนั้นเพราะครูมีความสามารถในการพัฒนาสมรรถนะดิจิทัลที่จำเป็นให้แก่ผู้เรียนอย่างครอบคลุมและเป็นระบบ โดยครูส่งเสริมให้นักเรียนสร้างสรรค์ผลงานดิจิทัลอย่างสร้างสรรค์และมีจริยธรรม ปลูกฝังให้ผู้เรียนตระหนักถึงความรับผิดชอบและจริยธรรมในการใช้เทคโนโลยี นอกจากนี้ ครูยังสอนให้นักเรียนใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการค้นหาและคัดกรองข้อมูล พัฒนาทักษะการรู้เท่าทันสื่อและการคิดวิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสอนให้นักเรียนตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลดิจิทัล ซึ่งเป็นทักษะสำคัญในยุคที่ข้อมูลมีมากมาย และหลากหลาย ครูยังพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้เครื่องมือดิจิทัลต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพและปลอดภัย ส่งผลให้ผู้เรียนมีสมรรถนะดิจิทัลที่จำเป็นสำหรับการใช้ชีวิตและการทำงานในศตวรรษที่ 21 สามารถใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ มีจริยธรรม และรู้เท่าทันสื่อดิจิทัล สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วงศ์เดือน สุวรรณ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างสมรรถนะครูอาชีวศึกษาด้านการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาสมรรถนะด้านการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลของครูอาชีวศึกษาจำเป็นต้องมีองค์ประกอบที่ครอบคลุมและเป็นระบบ โดยสมรรถนะที่จำเป็นประกอบด้วย 5 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ การออกแบบการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล การสร้างและใช้สื่อดิจิทัลเพื่อการเรียนรู้ การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล การวัดและประเมินผลการเรียนรู้แบบดิจิทัล และจรรยาบรรณและการรู้เท่าทันดิจิทัล สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชูศักดิ์ จันทยานนท์ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้บนเครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ดิจิทัลสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะการเรียนรู้ดิจิทัลของนักศึกษาหลังการใช้ชุดกิจกรรมสูงกว่าก่อนใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ผ่านชุดกิจกรรมบน Facebook ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Akcil, M., Altinay, Z., Dagli, G., & Altinay, F. (2017) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การตรวจสอบภาวะผู้นำแบบเปิดทางด้านเทคโนโลยีในการบริหารจัดการการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า การยอมรับเทคโนโลยีและการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเป็นผู้นำด้านเทคโนโลยีนั้นมียุทธวิธีทางบวกต่อการเป็นพลเมืองดิจิทัลอยู่ในระดับปานกลาง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเป็นผู้นำด้านเทคโนโลยีและความเป็นพลเมืองดิจิทัลมียุทธวิธีในเชิงบวกต่อการเป็นผู้นำแบบเปิด และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Thannimalai, R., & Raman, A. (2018) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษากับการบูรณาการเทคโนโลยีในห้องเรียนของครูในศตวรรษที่ 21 ผลการวิจัยพบว่า ระดับภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีตามมาตรฐานชาติด้านการใช้เทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับสูง และพบว่าภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกที่สำคัญกับการบูรณาการเทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอนของครู

3. ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษากับการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล สังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม โดยภาพรวม ที่เป็นเช่นนั้นเพราะว่าผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม ที่เป็นเช่นนั้นเพราะว่าผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม มีบทบาทสำคัญในการนำและขับเคลื่อนการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลผ่านภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง โดยผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงในระดับสูง

จะสามารถสร้างแรงบันดาลใจและกระตุ้นให้ครูพัฒนาตนเองและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ผู้บริหารที่มีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์จะเป็นแบบอย่างที่ดีในการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการ สร้างวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับการพัฒนาการศึกษาในยุคดิจิทัล และสื่อสารให้ครูเข้าใจและร่วมมือกันพัฒนา ผู้บริหารที่สร้างแรงบันดาลใจจะส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการเรียนการสอนอย่างเต็มความสามารถ กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน และท้าทายในการพัฒนาสมรรถนะดิจิทัล ผู้บริหารที่กระตุ้นทางปัญญะจะส่งเสริมให้ครูคิดนอกกรอบ ทดลองใช้วิธีการและเครื่องมือดิจิทัลใหม่ ๆ ในการจัดการเรียนรู้ และผู้บริหารที่คำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคลจะให้การสนับสนุนและพัฒนาครูตามความต้องการและศักยภาพของแต่ละคน ส่งผลให้ครูมีความพร้อมและมีสมรรถนะในการจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัลที่หลากหลาย ครอบคลุมทั้งการใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาตนเอง การใช้แหล่งเรียนรู้ดิจิทัล การจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล การส่งเสริมการเรียนรู้ และการพัฒนาสมรรถนะดิจิทัลของผู้เรียน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จตุพร เงินยัง (2567) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารที่ส่งผลต่อวัฒนธรรมองค์การแบบปรับตัวของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนกรุงเทพฯ สังกัดสมาคมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาแห่งประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารมีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับวัฒนธรรมองค์การแบบปรับตัวของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน กรุงเทพฯ สังกัดสมาคมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาแห่งประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Thannimalai, R., & Raman, A. (2018) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษา กับการบูรณาการเทคโนโลยีในห้องเรียนของครูในศตวรรษที่ 21 ผลการวิจัยพบว่า ระดับภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีตามมาตรฐานชาติด้านการใช้เทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับสูง และพบว่าภาวะผู้นำเชิงเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกที่สำคัญกับการบูรณาการเทคโนโลยีในการจัดการเรียนการสอนของครู สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Ebert & Drews (2021) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำดิจิทัลในองค์กรเอกชนในประเทศเยอรมันด้วยการสำรวจแบบสอบถามและสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้บริหารองค์กร ผลการวิจัยพบว่า ภาวะผู้นำดิจิทัลมีองค์ประกอบที่สำคัญได้แก่ การใช้เทคโนโลยีในการทำงานร่วมกับเครือข่าย การพัฒนาโครงสร้างขององค์กรโดยเน้นเทคโนโลยีดิจิทัล การกำกับติดตามด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล การส่งเสริมพัฒนาและสร้างเทคโนโลยีดิจิทัลแก่บุคลากร ตลอดจนการเป็นพี่เลี้ยงและให้คำปรึกษาแก่บุคลากร และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กานดา บุญราช (2566) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 ผลการวิจัยพบว่า การบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 โดยรวมอยู่ในระดับมาก และการเปรียบเทียบการบริหารการจัดการเรียนการสอนในยุคดิจิทัล จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน โดยภาพรวมและด้านการสอน และด้านสื่อการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 จากผลการวิเคราะห์ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษา ด้านการกระตุ้นทางปัญญา พบว่ามีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ผู้บริหารควรพัฒนาผู้บริหารสนับสนุนให้ครูคิดนอกกรอบและทดลองวิธีการใหม่ ๆ ผู้บริหารควรพัฒนาและส่งเสริมด้านการกระตุ้นทางปัญญา โดยสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้และนวัตกรรมในสถานศึกษา เปิดโอกาสให้ครูได้แสดงความคิดเห็นและนำเสนอแนวคิดใหม่ ๆ อย่างอิสระ จัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และนำเสนอนวัตกรรมการสอนอย่างสม่ำเสมอ สนับสนุนให้ครูกล้าที่จะทดลองใช้วิธีการสอนและเครื่องมือใหม่ ๆ โดยไม่กลัวความผิดพลาด ให้ข้อมูลป้อนกลับที่สร้างสรรค์เมื่อครูลองทำสิ่งใหม่ แม้จะไม่ประสบความสำเร็จในครั้ง

แรก รวมทั้งจัดสรรทรัพยากรและเวลาให้ครูได้ทดลองและพัฒนานวัตกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนยกย่องและเผยแพร่ผลงานนวัตกรรมของครูที่ประสบความสำเร็จเพื่อเป็นแรงจูงใจและต้นแบบให้กับครูท่านอื่น

1.2 จากผลการวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อพัฒนา (Professional Engagement) พบว่ามีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ครูแบ่งปันความรู้และประสบการณ์การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลกับเพื่อนครู" ผู้บริหารสถานศึกษาควรส่งเสริมวัฒนธรรมการแบ่งปันความรู้และการเรียนรู้ร่วมกันในองค์กร โดยจัดตั้งชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) ที่เน้นการพัฒนาสมรรถนะดิจิทัล จัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ เช่น Teacher Sharing และ Best Practice Sharing สร้างแพลตฟอร์มออนไลน์สำหรับแลกเปลี่ยนความรู้ ส่งเสริมให้ครูที่มีความเชี่ยวชาญเป็นพี่เลี้ยงหรือโค้ช มีระบบยกย่องเชิดชูเกียรติครูที่แบ่งปันความรู้ รวมทั้งจัดระบบประมาณสนับสนุนการพัฒนาวิชาชีพด้านเทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อให้ครูสามารถนำความรู้และประสบการณ์ใหม่มาพัฒนาการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ศึกษาแนวทางการพัฒนาความเป็นมืออาชีพด้านดิจิทัลสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครพนม

2.2 ศึกษาผลกระทบของการพัฒนาครูด้านการออกแบบการจัดการเรียนรู้แนวดิจิทัลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

กานดา บุญราช. (2566). การบริหารจัดการการเรียนการสอนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา.

วารสารวิชาการการศึกษา, 15(2), 78-95.

กุลณัฐ เหมราชและคณะ. (2563). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะที่จำเป็น ในการ

ดำรงชีวิตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วารสารพัฒนาการเรียนรู้ยุคใหม่. 5(3) : 46 - 59.

จิณณวัตร ปะโคทั้ง. (2561). ภาวะผู้นำยุคดิจิทัลสำหรับผู้บริหารสถานศึกษามืออาชีพ. มหาวิทยาลัย

ราชภัฏอุบลราชธานี.

จตุพร เงินยัง. (2567). ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารที่ส่งผลต่อวัฒนธรรมองค์การแบบ

ปรับตัวของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนกรุงเทพฯ สังกัดสมาคมวิทยาลัยเทคโนโลยี และ

อาชีวศึกษาแห่งประเทศไทย. วารสารวิชาการการจัดการภาครัฐและเอกชน, 6(3), 315-330.

จันทพร วิชัยกุล และ ปิยะนาถ บุญมีพิพิธ. (2564). ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร

สถานศึกษาในยุคประเทศไทย 4.0. วารสารวิจัยรำไพพรรณี, 15(3), 45-60.

ชูศักดิ์ จันทยานนทน์. (2562). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้บนเครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อ

เสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ดิจิทัลสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ชั้นสูง. วารสารเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

มหาสารคาม, 12(35), 45-58.

ชาрина เต๊ะ. (2566). ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาประถมศึกษาของรัฐ

ชายแดนไทยมาเลเซีย จังหวัดนราธิวาส. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย

ราชภัฏยะลา.

- ดวงใจ นามลังกา. (2563). ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารในกลุ่มโรงเรียนพัฒนาศรี
ประจันต์. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นลินี ศรีจันทร์. (2565). (2565). ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาภาครัฐ
จังหวัดสกลนคร. วารสารการจัดการสมัยใหม่, 20 (1), 1-15
- วงศ์เดือน สุวรรณ . (2562). การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างสมรรถนะครูอาชีวศึกษา ด้านการ
จัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล สังกัดสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วารสารการบริหารและนเทศ
การศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 11(3), 195-208.
- สุกัญญา แซ่ม้อย. (2560). การจัดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุกัญญา ณ น่าน. (2566). การศึกษาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัด
อาชีวศึกษา จังหวัดน่าน. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยพะเยา
- Akcil, M., Altinay, Z., Dagli, G., & Altinay, F. (2017). The Role of Technology
Leadership: Innovation for School Leadership in Digital Age.
The Anthropologist, 28(1-2) : 131 - 139.
- Ed mtopia. <https://www.ed mtopia.org/blog/fo mr-attrib mtes-21st-cent mry-teacher-joseph-bazzano>.
- Eberl, J mlia & Drews,Pa ml. (2021). Digital Leadership - Mo mntain or Molehill A Literat mre
Review. conference 16th International Conference on Wirtschaftsinformatik : D misb mrg
& Essen, Germany.
- Janowski, T. (2015). Digital government evol mtion: From transformation to
context malization. Government Information Q marterly, 32(3), 221–236
<https://doi.org/10.1016/j.giq.2015.07.001>
- L mnenb mrg, Fred C. & Allan C . Ornstein. (2000). Ed mcational administration :
Concepts and practice. (3rd ed.). A mstralia : Wadsworth.
- Nessipbayeva. (2012). The competencies of the modern teacher. Retrieved in J mly
2023 form <https://files.eric.ed.gov/f mlltext/ED567059.pdf>
- Redecker, C. (2017). E mropean Framework for the Digital Competence of
Edmcators: DigCompEd m. P mblications Office of the Emropean Munion
<https://doi.org/10.2760/159770>
- Simmons, A. (2010). 7 things digital-age teachers do. ASCD Express, 5(20).
- Sharma (2017, Jan mary). Effectiveness of Collaborative Writing among Secondary .
School St mdents in an ESL Classroom Jo mrrnal of Social Sciences. 11(1) :
749 -752.
- White. (2015). Digital Storytelling for Transformative Global Citizenship Ed mcation. Canadian.
Jo mrrnal of Ed mcation. 38(2) : 4 - 28.
- Ymsmf, M. (2020). Digital Leadership in School Management: A System atic Literat mre
Review. International Jo mrrnal of Ed mcational Management, 34(4), 789-803.